

Κ Α Θ Ε Μ Ε Ρ Α

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΡΚΑΓΙΑΝΝΗ

«Λύσεις»... χωρίς λύση!

Είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς τη λογική της κυβέρνησης και ειδικότερα της υπουργού Εσωτερικών, της κ. Βάσως Παπανδρέου. Είναι να λύσουν το πρόβλημα των συμβασιούχων του Δημοσίου. Λύνω το πρόβλημα, κατά τη φτωχή μας λογική, σημαίνει ότι μετά τη λύση δεν υπάρχει πια πρόβλημα. Αυτοί πέτυχαν το ακατόρθωτο: Να «λύσουν» το πρόβλημα και ταυτόχρονα να το διαιωνίσουν!

Μεταβάλλει τις συμβάσεις των μισών σε αορίστου χρόνου (περίπου 14.000), αλλά οι άλλοι μισοί εξακολουθούν να εργάζονται στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, με την αβεβαιότητα των συμβάσεων ορισμένου χρόνου. Το κριτήριο της 24μηνιας προϋπηρεσίας που εφάρμοσε για τους μισούς ευεργετηθέντες, σε λίγο θα το συμπληρώσουν οι εναπομείναντες και πολύ ορθά θα αισθάνονται αδικημένοι και θα διαμαρτύρονται. Πολλοί μάλιστα, την ημέρα που ψηφίσθηκε στο θερινό τμήμα της Βουλής η σχετική διάταξη, απείχαν μερικούς μήνες ή μερικές μέρες από τη συμπλήρωση του κριτηρίου και δικαιολογημένα ζητούν

.....
 Η ρύθμιση της κ. Παπανδρέου κρατάει όλες τις πόρτες ανοιχτές σε νέα όργια ρουσφετολογίας.

.....
 τώρα οι σχετικές προθεσμίες, το 24μηνο δηλαδή, να μετρηθεί και να ισχύσει ως τη δημοσίευση του νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Αν «μονιμοποιούσε» τους μισούς και ταυτόχρονα απέλυε τους άλλους μισούς, το μέτρο θα ήταν σκληρό για τους τελευταίους, αλλά θα είχε λογική. Η πρόταση πάλι του κ. Στ. Μάνου να απολυθούν όλοι ως υπερπρόσθετοι και «άχρηστοι» και ταυτόχρονα να κατοχυρωθεί ακόμη και συνταγματικά αντικειμενικός τρόπος προσλήψεων, είναι σκληρή και απάνθρωπη κατά το πρώτο σκέλος, αλλά έχει και αυτή τη λογική της. Απάνθρωπη μεν, αλλά θα έλυσε το ζήτημα διόπαντός. Την ίδια πρόταση είχε κάνει προ δεκαετίας ο κ. Νίκος Θέμελης, ως υπουργός Εσωτερικών στην Οικουμενική Κυβέρνηση του κ. Ζολώτα, όταν το πρόβλημα δεν είχε ακόμη πάρει μεγάλες διαστάσεις, οι συμβασιούχοι του δημοσίου ήταν περίπου 4.000, αλλά οι τότε πολιτικοί αρχηγοί που στήριζαν την άτυχη εκείνη κυβέρνηση, επειδή ήθελαν να έχουν πόρτες και παράθυρα ορθάνοικτα στο ρουσφέτι. Ας βάλουμε το χέρι στην καρδιά, είπε τότε στη Βουλή ο κ. Θέμελης και ας αποφασίσουμε. Αλλά οι «αρχηγοί» δεν είχαν, φαίνεται, ούτε χέρι ούτε καρδιά, αλλού είχαν το νου τους.

Μόνο αν δεχθούμε το ρουσφέτι ως κριτήριο θα ανακαλύψουμε κάποια λογική -κοινοτική λογική- στη διάταξη της κ. Βάσως Παπανδρέου, αν δεχθούμε δηλαδή τις κατηγορίες που διατύπωσαν τα κόμματα της αντιπολίτευσης: Η κ. Βάσω Παπανδρέου ευεργετεί τους μισούς, με την ελπίδα ότι εν καιρώ τω δέοντι θα της το ανταποδώσουν και κρατάει τους άλλους μισούς ομήρους της ρουσφετολογίας και των πελατειακών αναγκών του κυβερνώντος κόμματος, κατά κύριο λόγο, αλλά και των άλλων κομμάτων στα σημεία τουλάχιστον εκείνα, όπου ασκούν κάποια εξουσία (νομαρχίες, δήμοι κ.λπ.). Ο συμβασιούχος έχει ανάγκη να ανανεώνει τη σύμβασή του ανά εξαμηνιαίο ή ετάς και ο βουλευτής, ο νομάρχης ή ο δήμαρχος θα σπεύσουν να ανταλλάξουν την παρέρμβασή τους με την ψήφο του!

* * *

Το γράψαμε πολλές φορές και θα το επαναλάβουμε: Οι συμβασιούχοι του Δημοσίου είναι νεόπλασμα στο σώμα του πολιτικού μας συστήματος, αποτέλεσμα των πελατειακών σχέσεων των κομμάτων, κατά κύριο λόγο του ΠΑΣΟΚ. Το πρόβλημα δεν είναι πρακτικό (αν οι συμβασιούχοι είναι χρήσιμοι ή όχι) όπως το θέτει ο κ. Στ. Μάνος. Το θέμα είναι περισσότερο ηθικό, προκύπτει από την ανήθικη συμπεριφορά των κομμάτων έναντι των πολιτών, τους οποίους αντιλαμβάνονται ως αριθμούς ψήφων. Μόνη, συνεπώς, λύση θα ήταν η «μονιμοποίηση» όλων εκείνων, που από την πρακτική εφαρμογή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου ή έργου προκύπτει σχέση εξαρτημένης εργασίας. Ταυτόχρονα να ληφθούν δραστικά μέτρα, ακόμη και συνταγματικά, για να μην επαναληφθεί το φαινόμενο.